

РЕШЕНИЕ

№ 28395

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разглежда дело номер **4246** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.39, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Г. Б. против отказ, постановен на 17.03.2026г. по заявление от 17.02.2026г. до администратора на лични данни „Сити кеш“ ООД. Ответникът в писмено становище излага доводи за недопустимост на жалбата, а по съществото ѝ я намира неоснователна.

Съдът в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

На 17.02.2026 г. от името на жалбоподателя, като субект, чиито лични данни се обработват, е била изпратена чрез електронна поща (л.33-34 от делото) молба до ответника с искане да бъде предоставена информация в пълен обем за периода от 01.01.2020 г. 17.02.2026г. за всички сключени договори между жалбоподателя и „Сити кеш“ ООД, в това число копия на всички договори (на всеки един договор) за кредит/ заем, погасителни планове и всички други документи по съответното кредитно отношение, справки/ извлечения за получени и върнати/ погасени суми по всеки един договор, както и копия от договори за прехвърляне на вземане (цесия), в случай, че има прехвърлени към трети лица задължения, заедно с всичките им приложения. Поискана е и информация кои задължения по договори за кредит са погасени/ изплатени и кои са активни/непогасени. В заявлението е посочено, че с него подателят упражнява правото си на достъп до лични данни, на основание чл. 15 и 20 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския

парламент и на Съвета относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, ОРЗД) и чл.37б и чл.27в от ЗЗЛД. Заявлението е подадено от лице, овластено с приложено пълномощно.

В писмо от 17.03.2026г., в срока по чл. 12, § 3 от ОРЗД, администраторът изразил становище, че представеното искане не представлява надлежно упражняване на право на достъп до лични данни по смисъла на чл. 15 от ОРЗД, тъй като с него се иска предоставяне на договори за кредит и съпътстващи документи, а не информация относно обработваните лични данни, техните категории, цели на обработване, срокове за съхранение или получатели. При настоящата му формулировка искането не попада в материалния обхват на чл. 15 от ОРЗД, поради което не може да бъде уважено. Така обективизираното волеизявление представлява отказ по направеното искане. Той е постановен от администратор на лични данни, тъй като дружеството се явява такъв съобразно определението на чл. 4, т. 7 от ОРЗД. Жалбата против отказа е подадена на 29.03.2026г. и следователно, в срока по чл.149, ал.1 АПК.

Процесният отказ е мотивиран със съображения, че субектът на данни изрично потвърждава сключването и изпълнението на договорите, поради което не се установява необходимост от проверка на законосъобразността на обработването на лични данни чрез предоставяне на копия от договорна документация. От съдържанието на пълномощното и изложените обстоятелства е видно, че искането е направено с оглед подготовка и водене на съдебни производства, което не съответства на целта и естеството на правото на достъп по ОРЗД. Същото не следва да се използва като способ за събиране на доказателства за гражданскоправни спорове. Поради това администраторът приел, че не дължи предоставяне на исканите документи по реда на законодателството за защита на личните данни. Наред с това, в отговора до жалбоподателя администраторът описал категориите лични данни на жалбоподателя, които обработва; предоставил извадка от договор за потребителски кредит, съдържаща личните му данни, които обработва във връзка с договорните правоотношения, по които няма активно/ непогасено задължение; целите на обработката, законният интерес на администратора, категориите получатели на личните данни и срокът за съхранението им, както и описание на правата на жалбоподателя относно достъпа до лични данни, корекцията и изтриването им, правото на възражение, на ограничаване на обработката, възможността за автоматизирано вземане на решение, за оттегляне на съгласието, правото на преносимост по чл.20 от ОРЗД и на жалба до компетентен орган.

В производството пред съда не се установява и не се твърди наличие на висящо производство пред Комисията за защита на личните данни, образувано по жалба на същия засегнат субект, при идентичност на нарушението и нарушителя; съответно, не е налице решение на Комисията за същото нарушение, което да е обжалвано пред съд. С оглед на това обстоятелство съдът в настоящия състав приема, че не е налице визираната в чл. 39, ал. 4 ЗЗЛД пречка за сезиране на съда с процесния спор.

Според определението в чл. 4, т. 7 от ОРЗД „администратор“ означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. Както беше посочено по-горе, ответникът е администратор по смисъла на това определение. Видно от представения договор за паричен заем Кредирект № 536837, сключен на 16.06.2021г. между жалбоподателя и „С. кеш“ ООД, той

съдържа лични данни на жалбоподателя по смисъла на член 4, точка 1 от ОРЗД, които се обработват за целите, поставени от администратора. Поради това, жалбоподателят като субект на данни, има правото по чл. 15 от ОРЗД, а именно да получи потвърждение от администратора дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и информацията, посочена в чл. 15, с цел да провери дали те се обработват законосъобразно, за да може да упражни ефективно правата, предоставени му от същия регламент.

В т. 45 на Решение от 4 май 2023 г. по дело C-487/21 на Съда на Европейския съюз (СЕС) е пояснено, че чл. 15, § 3, първо изречение от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че правото да се получи от администратора копие от личните данни, които са в процес на обработване, изисква на субекта на данните да се предостави точна и разбираема реплика на всички тези данни. Това право предполага правото на получаване на копие от извлечения от документи и дори от цели документи или от извлечения от бази данни, които в частност съдържат посочените данни, ако предоставянето на такова копие е задължително, за да може субектът на данните ефективно да упражни предоставените му с този регламент права, като се подчертава, че в това отношение трябва да се вземат предвид правата и свободите на други лица. Дадените разяснения обосновават извода, че искането на жалбоподателя за предоставяне на документите (договор за кредит и съпътстващите го документи), съдържащи лични данни на жалбоподателя, е основателно.

Във връзка с доводите на ответника е необходимо да се отбележи следното. Дори и копие от договора за кредит да е бил на разположение на жалбоподателя, субектът на данните не може да бъде лишен от възможността да упражни правата си по ЗЗЛД и ОРЗД във връзка със съществуващите между него и администратора на лични данни взаимоотношения. Това е така, тъй като закрилата на правата на субекта на данни съществува наред с правата му като потребител или от друго естество. Поради това, при поискване предоставянето на търсената информация, включително копие от договор, е дължимо. СЕС прави разлика между „копие на лични данни“ по смисъла на чл. 15, § 3 и 4 от ОРЗД и „копие на документ“, като изяснява, че терминът „копие“ се отнася не до документа като такъв, а до личните данни, които той съдържа и които трябва да са пълни. Това обаче не изключва възможността за получаване на документи, съдържащи лични данни на субекта. Това е така, тъй като правото на достъп, предвидено в чл. 15 от ОРЗД, трябва да позволи на субекта на данните да провери дали свързаните с него данни са точни и дали се обработват законосъобразно (в този смисъл т. 37 от решение от 12 януари 2023 г. по дело C-154/21 на СЕС). В частност това право на достъп е необходимо, за да може субектът на данните евентуално да упражни правото си на коригиране, правото си на изтриване (право „да бъдеш забравен“) и правото си на ограничаване на обработването, които са му признати съответно в чл. 16, 17 и 18 от ОРЗД, правото си на възражение срещу обработване на неговите лични данни, предвидено в чл. 21, и правото си на иск в случай на претърпени вреди, предвидено в чл. 79 и 82 от регламента – т. 34 и т. 35 от Решение от 4 май 2023 г. по дело C-487/21 на СЕС.

Соченото от ответника решение от 19.03.2026г. на СЕС по дело C-526/24 не обосновава различен извод. В него съдът приема, че чл. 12, § 5 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че първото искане за достъп до лични данни, подадено от субекта на данни до администратора на основание чл. 15 от този регламент, може да се счита за „прекомерно“ по смисъла на чл. 12, § 5, когато администраторът докаже с оглед на всички относими в случая обстоятелства, че въпреки формалното спазване на предвидените в тези разпоредби условия субектът на данни не е подал това искане, за да бъде осведомен за обработването на тези данни и да провери законосъобразността му с цел впоследствие да получи защита на правата, които черпи от посочения регламент, а с намерение за злоупотреба, като например да създаде изкуствено условията, необходими за получаване на произтичаща от същия регламент облага. Фактът, че

съгласно публично достъпна информация субектът на данни е подал няколко искания за достъп до личните си данни, последвани от искания за обезщетение, до различни администратори, може да бъде взет предвид, за да се установи наличието на такова намерение за злоупотреба. Съответно, чл. 82, § 1 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че предоставя на субекта на данни право на обезщетение за вредите, произтичащи от нарушение на правото на достъп, предвидено в чл. 15, § 1 от същия регламент и, че понесените от субекта на данни нематериални вреди включват загубата на контрол върху личните му данни или несигурността му по въпроса дали тези данни са били обработвани, стига да е доказано по-специално, че той действително е претърпял такива вреди и че негово действие не е основната причина за тях.

Така изложеното тълкуване по отправеното преюдициално запитване не обективира становище, различно от вече изложеното, че правото на достъп, предвидено в чл. 15 от ОРЗД, трябва да позволи на субекта на данните да провери дали свързаните с него данни са точни и дали се обработват законосъобразно. Обратно, решението от 19.03.2026г. отново подчертава значението на закриляните от ОРЗД права и, че в изключителни случаи, когато администраторът докаже намерение за злоупотреба, може да наложи разумна такса или да откаже да предприеме действия по искането. Т. доказване в случая не е налице. Упълномощаването на адвокат да подаде аналогични искания (л.35-36) до общо 27 администратори не съставлява обстоятелство, обосноваващо несъмнен извод за намерение за злоупотреба; всички изброени в пълномощното дружества представляват администратори, предоставящи кредити. Видно от заявлението, по което е постановен процесният отказ, жалбоподателят е поискал информация относно собствени задължения от този вид, предоставянето на която е дължимо независимо от причините, поради които субектът на данни като страна по договора не разполага с нея. Ирелевантна спрямо задълженията на администратора съгласно ОРЗД е възможността заявителя да се снабди с аналогична информация и чрез други способи. По-специално във връзка с доводите на ответника за възможността жалбоподателят да се снабди с търсените документи чрез събиране на доказателства по реда на Гражданския процесуален кодекс в рамките на възможни гражданскоправни спорове следва да се отбележи, че не може да се приеме за оправдано предприемането на такива спорове с оглед избягване необходимостта за администратора да изпълнява задълженията си съгласно ОРЗД.

По изложените съображения съдът в настоящия състав намира, че отказът, макар и постановен без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Отказът е постановен в изискуемата писмена форма от компетентен орган – лице, надлежно овластено да представлява администратора на лични данни при произнасяне по искания от вида на процесното с т.10 от представеното пълномощно (л.41), в което изрично е посочено, че юрисконсулт Ц. С. Б. е упълномощена да изготвя, подписва и изпраща отговори по заявени права на субекти на данни по смисъла на ОРЗД.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от издателя на отменения отказ. С жалбата е представен документ за платена държавна такса в размер 5,12 евро, от които подлежат на възстановяване дължимите 5,11 евро. Направено е искане за възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата (ЗА). Размерът на възнаграждението в посочената хипотеза следва да бъде определен от съда съобразно чл.36, ал.2, изр.2 ЗА във вр. с чл.8, ал.2, т.10 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Посочената разпоредба предвижда възнаграждение в размер на 900 лв. за дела от вида на настоящето. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България

(ЗВЕРБ), решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на възнаграждението следва да се превалутира по правилата на чл.12-13 от ЗВЕРБ и съответно възлиза на 460,16 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на администратора на лични данни „Сити кеш“ ООД, с ЕИК[ЕИК], постановен на 17.03.2026г. по заявление от 17.02.2026г. на С. Г. Б., с ЕГН [ЕГН].

ИЗПРАЩА преписката на администратора на лични данни „Сити кеш“ ООД, с ЕИК[ЕИК], за произнасяне в едномесечен срок, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на С. Г. Б., с ЕГН [ЕГН], сумата 5,11 евро (пет евро и единадесет цента) - разноски по делото.

ОСЪЖДА „Сити кеш“ ООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на адв. М. Д. Д. сумата 460,16 евро (четиристотин и шестдесет евро и шестнадесет цента) - възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: